

Sygn. akt V CSK 253/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa L. L.

przeciwko W. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym adwokatowi I. P.-N. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług,

3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej, którą wniósł powód L. L., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Zdaniem powoda skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na dokonane przez Sąd drugiej instancji naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego, a zwłaszcza przez błędną wykładnię art. 355 § 2 w zw. z art. 361 k.c. oraz przez pozbawienie powoda prawa do sądu w związku z nieprzeprowadzeniem w pełnym zakresie zgłoszonych w pierwszej instancji wniosków dowodowych. Brak uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji w takim stanie rzeczy implikuje, zdaniem skarżącego istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi, czy powyższe uchybienia doprowadziły do naruszenia prawa powoda do dochodzenia swoich roszczeń i czy zachowanie pozwanego kwalifikuje się jako nienależyta staranność pełnomocnika w prowadzeniu sprawy pracowniczej, o której mowa w art. 355 § 2 w zw. z art. 361 k.c., co uzasadnia też przyjęcie skargi kasacyjnej z uwagi na potrzebę wykładni tego przepisu.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba uwzględnić utrwalony orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego

zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie, nie tylko przez przytoczenie przepisów prawa, na tle których ono powstało, ale także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie odpowiada powyższym wymaganiom. Pierwsze opisane w skardze zagadnienie odnosi się do konkretnych okoliczności faktycznych, które wystąpiły w toku procesu w kontekście zachowania praw powoda do dochodzenia roszczenia. Również drugie zagadnienie dotyczy oceny konkretnych czynności podejmowanych przez pozwanego w toku postępowania w sprawie pracowniczej. Postawienie pytań w ten sposób oznacza, iż skarżący w istocie oczekuje jedynie na udzielenie odpowiedzi odnośnie sposobu rozstrzygnięcia w przedmiotowej, jednostkowej sprawie.

Natomiast odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., (sygn. akt II CSK 600/13, nie publ.). Wnoszący skargę kasacyjną łącząc ponownie potrzebę wykładni wymienionych przepisów ze szczegółowo opisanymi działaniami podejmowanymi przez pozwanego nie wyjaśnił, jakie poważne wątpliwości wiążą się z interpretacją art. 355 § 2 k.c. Jest to o tyle istotne, iż Sąd Najwyższy już wielokrotnie odniósł się do zagadnienia staranności pełnomocnika procesowego w kontekście jego odpowiedzialności odszkodowawczej wobec mocodawcy z tytułu nienależytego wykonania zlecenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie

I CSK 330/11, OSNC 2012/9/109; z dnia 19 kwietnia 2013 r. w sprawie V CSK 210/12, OSNC 2014/2/14; z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie II CSK 219/12, OSNC 2013/7-8/91; z dnia 10 sierpnia 2017 r., IV CSK 79/16, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ograniczył się bowiem do przedstawienia własnej oceny sprawy, bez wyjaśnienia w tej części skargi kasacyjnej, na czym polegało ograniczenie materiału dowodowego, jakie zaoferowane dowody zostały pominięte i dlaczego.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając charakter sprawy i trudną sytuację powoda Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 2, 398²¹ k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego.